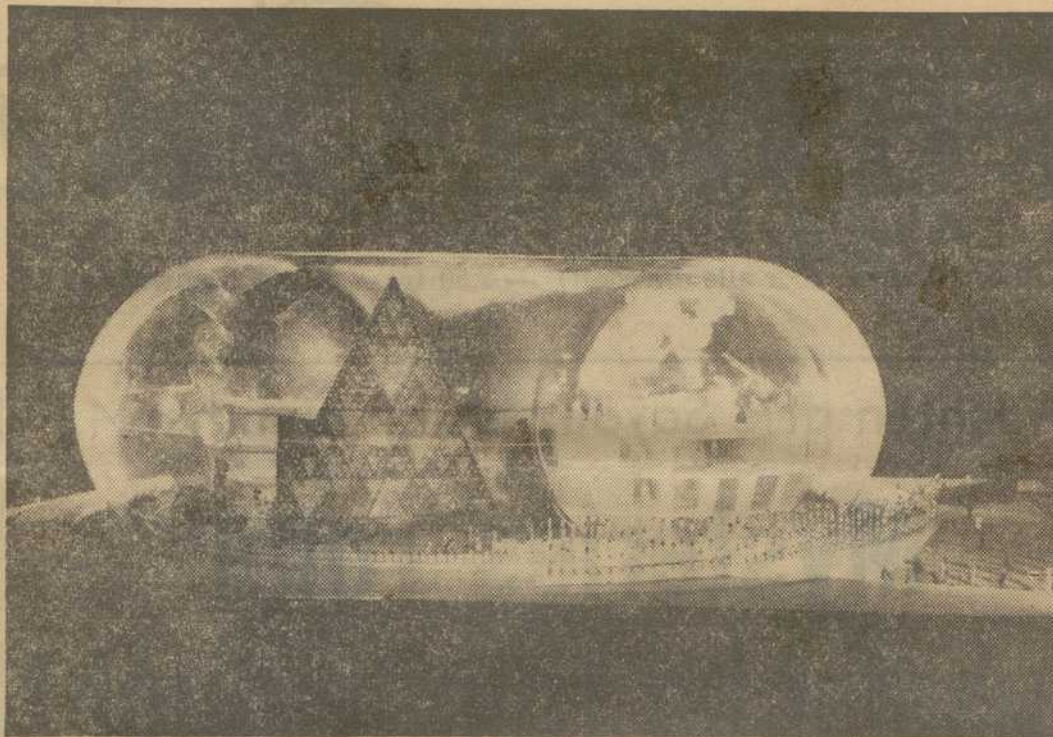

15/10/69

Duitsland: ploegwerk van Hans Baumann: "Video-Dom"

De 6e Biënnale van de Jongeren te Parijs

Nergens komt beter de geest van pluralisme tot uiting dan op een overzichtelijke tentoonstelling als de «Zesde Biënnale van Parijs», een internationale gebeurtenis waar vooral jonge kunstenaars aan bod komen. Alles bij elkaar genomen blijkt uit de talrijke inzendingen hoe groot de bekommernis van diezelfde jongeren is om een antwoord te vinden op de talrijke vragen, die door onze tijd gesteld worden.

Meer en meer blijkt hoezeer de meest uiteenlopende disciplines in elkaar grijpen. De jeugd heeft het allang opgegeven de bressen in de geslotenheid van de traditionele cultuur te dichten, integendeel, de wil om de wereld in eigen handen te nemen diept de kleinste kloof uit om naar de gemeenschappelijke toekomst te zoeken. Het onmiddellijke doel van de Biënnale bestaat er in de verdienstelijke kunstenaars aan te moedigen door het verlenen van beurzen. Wanneer een buitenlandse zo'n beurs toegewezen krijgt, wordt hij in de gelegenheid gesteld voor langere tijd in Frankrijk te verblijven om er te werken. Naar het woord van Jacques Lassaigue, afgevaardigde bij het Commissariaat-Generaal van de Biënnale, hopen de inrichters op die manier de weg te bereiden voor een nieuwe levensgemeenschap. De wereld kan niet langer in de kunstenaar een uitverkorene zien, die teert op de gunst van enkele begoede lieden of afhangt van de vrijgevigheid van vaders van staat. De kunstenaar is een geëngageerde figuur, die de problemen van huisvesting, van urbanisatie, van informatie, van visualisering, van wetenschappelijk onderzoek en techniek, aanpakt zoals een doodgewone sterveling dat zou doen, d.w.z. naar beste kunnen. Vandaar dat in de Zesde Biënnale de nadruk gelegd werd op het werk in ploegverband, vandaar dat alle domeinen van de culturele bedrijvigheid aangesproken werden: schilderkunst, beeldhouwkunst, grafiek, fotografie, muziek, film, opvoeringen allerhande, architectuur, informatie.

BELGIE IN DE KIJKER

Ons land kwam in de kijker met de verwezenlijking «Drie omgevingen in gelijklopende constructies» van de zogenaamde groep van Gent, bestaande uit

Jan Van den Abbeel, Philippe Van Snick en Willy Plompen. Het geheel staat helaas zo opgesteld dat het onvoldoende tot zijn recht komt. Willy Plompen komt er nog het best van af, dank zij zijn massieve aanpak. In ieder geval is het sein gegeven: wij hopen dat deze jonge kunstenaars in de gelegenheid zullen gesteld worden om hun ideeën omtrent de ruimtelijke ordening en beelding op nog doeltreffender manier uit te werken. Wie weet, misschien schiet een of andere financiële groep uit zijn slof en krijgen zij de kans van hun leven. Zij werden alvast tot laureaat uitgeroepen.

HEDENDAAGSE DYNAMIEK

Onder wat mij als belangwekkend voorkwam, vermeld ik in de eerste plaats het landschap met een mooie blauwe wolk, een echte omheining en een groen land, zo weggelopen uit het werk van De Keyser of D'Arcangelo. De verantwoordelijken zijn Mark Brusse, Erik Dietmann, Milvia Maglione en Wienine Wowor, varende onder Franse vlag.

De Amerikanen (U.S.A.) leggen de klemtoon op de samenwerking tussen kunstenaar en ingenieur. De vereniging E.A.T. (Experiments in Art and Technology) streeft er naar de fysische, economische en sociale omstandigheden te scheppen die nodig zijn om de samenwerking van kunstenaars, ingenieurs, wetenschapsmensen, industriëlen en andere werkers te bevorderen. De E.A.T. wil ingrijpen op het milieu door middel van elektronische en audio-visuele systemen. Deze verwezenlijkingen hebben nog maar weinig te doen met het traditionele kunstwerk, zij doen een beroep op de mens als blikopener, als bewoner van onbeperkte mogelijkheden. Wij leven in een tijd waarin de nieuws-

gierigheid een onontbeerlijke voorwaarde geworden is tot aanpassing aan de dynamiek van de nieuwe maatschappij.

ARTE POVERA

Noorwegen gaf Rolf Aamodt, die zichzelf schilder en beeldcomponist noemt, de gelegenheid zijn «Bildemusikk» voor te stellen. Grafische composities worden langs elektronische weg in kleuren omgezet. Hervé Carrier, Henri Dody en Joël Unal hebben het individuele schilderstuk opgegeven om zich volledig te geven aan het collectieve werk. Hun personages, platte gedaanten in gekleurd materiaal, zweven aan het rek, leven door elkaar op de grond, aan de muur, bevolken de ruimte met plezierige, groteske, goedmoedige figuren. Of de kunst voor allen, in het bereik van allen, zonder «concessies» te doen. De Japanse groep «4 Bossots» gebruikt zeildoek, zand, water, houtskool, om de kunst tot haar eenvoudigste gedaante te leiden, arte povera, of de kunst van de blote realiteit, van het onomwonden gebruik van de meest banale voorwerpen, een saluut aan de zolang geminachte, genegeerde dingen die deel uitmaken van onze dagelijkse stoffering. Onder hen komt Jiro Takamatsu voor, een naam die ook al te Amsterdam bekendheid verwierf. Ik kon de indruk niet kwijtgeraken dat de Tsjechen de walg in al zijn vormen hebben willen uitbeelden, een heel woud van onderlijven met de blote tenen in de lucht en schilderijen waar de walg zo afloopt. Te veel om op te noemen. De talrijke ontwerpen voor toekomststeden, utopische verwezenlijkingen, wijzen er op dat de jongeren de moed nog niet opgegeven hebben om de wereld beter te maken, meer bewoonbaar.

15/10/69 A. MERCKX